

BEROERD

BEPRO

ALAIN GROOTAERS

DERD

PELCKMANS

‘De zwaarste les die ik als volwassene heb moeten leren, is de onverbiddelijke noodzaak om door te gaan, hoe gebroken ik me ook vanbinnen voel. Deze waarheid is rauw, ongefilterd en pijnlijk universeel. Het leven stopt niet wanneer we uitgeput zijn, wanneer onze harten verscheurd zijn, of wanneer onze geest uitgeput aanvoelt. Het gaat door – meedogenloos, onverschillig – en eist dat we gelijke tred houden. Er is geen pauzeknop voor verdriet, geen pauze voor heling, geen moment waarop de wereld zachtjes opzijstapt en ons de ruimte geeft om te herstellen. Het leven verwacht dat we onze lasten in stilte dragen, dat we vooruit blijven gaan ondanks het gewicht van alles wat we in ons meedragen.’

Ernest Hemingway

‘Ik kan geen pessimist zijn omdat ik leef. Een pessimist zijn betekent dat je hebt geaccepteerd dat het menselijk leven niet meer dan een intellectuele oefening is. Dus ben ik gedwongen een optimist te zijn. Ik ben gedwongen te geloven dat we kunnen overleven, wat het dan ook moge zijn dat we moeten overleven.’

James Baldwin

‘Midden in de winter begreep ik eindelijk dat er in mij een onoverwinnelijke zomer schuilt.’

Albert Camus

1	HERJAARDAG	9
2	HALLUCINATIES IN EEN ZIEKENHUISBED	17
3	NOOIT MEER HETZELFDE	25
4	REANIMATIE N° 2	29
5	INTUÏTIE OF VOORZIENIGHEID	39
6	VERGEET NIET TE LEVEN VOOR JE STERFT	45
7	NAAR EEN NIEUW ZIEKENHUIS	49
8	DE EERSTE STAPJES VAN EEN TIJGER	53
9	FAMILIEBEZOEK	63
10	ONTMOETING MET EEN REDDENDE ENGEL	67
11	NAKEND ONTSLAG WEGENS GOED GEWERKT	73
12	GELUIDSOVERLAST, CANNABIS EN DANSENDE VERPLEEGSTERS	79
13	EEN GOUDEN DOUCHE VOOR EEN ROODHARIGE DAME	87
14	EEN SLAPENDE HAND EN EEN RIJDEND KUIKEN	93
15	TRANEN EN EMOTIES	97

16	HET UNIVERSUM HEEFT GEEN MENING	101
17	UIT BALANS	107
18	PRATEN MET BOWIE	113
19	EXPERIMENTEREN MET PRUIKZWAM EN EEN MANKE PROCESSOR	117
20	APPLAUS VOOR MIJN EERSTE SOLOWANDELING	125
21	VALLLEN EN OPSTAAN ALS EEN SIRENE	135
22	TIJGER ZONDER PANTER	139
23	SURYA, DE ROSSE KATER	147
24	DROMEN UIT VERVLOGEN TIJDEN	151
25	NAAR BOB DYLAN	157
26	DE LEVENSLES VAN DE BLADBLAZER	163
27	HET HUWELIJK	167
28	MR. BEAN GAAT SHOPPEN	173
29	TERUG NAAR HET HERJAARDAGSFEEST	179
	PRAKTISCH	186

HOOFDSTUK 1

HERJAARDAG

Vandaag organiseert mijn vrouw een feest voor mijn eenjarige verjaardag. Ik noem het zelf mijn *herjaardag* omdat ik vorig jaar op deze dag, 19 januari, even ben gestorven. Zoals u merkt heb ik die vroegtijdige dood miraculeus overleefd. Ja, een mens maakt wat mee.

Laat me u voor alle duidelijkheid meenemen naar die ochtend van vorig jaar. Het was een normale woensdagmorgen in januari. Estrella en ik ontbeten op het dakterras van onze flat op de negende verdieping in La Cala del Moral, een minuscuul voorstadje – zeg maar *voordorp*, ten oosten van Málaga – vanwaar we een weids zicht hebben op de Middellandse Zee.

Voordien woonde ik met mijn toenmalige partner op een met veel bloed, zweet en tranen – en al mijn spaargeld – verbouwde boerderij, ongeveer vijftig kilometer meer noordoostwaarts. Ik hield er paarden, een ezelin, honden, katten en geiten, en had er een olijfbomenplantage, met een kruidentuin, een sinaasappelgaard,

granaatappelbomen, appelaars, notelaars en nog veel meer – alles met mijn eigen handen aangeplant.

Als iemand me toen had gezegd dat ik ooit in een appartementenblok zou wonen, dan had ik hem of haar voor gek verklaard. Maar scheiden doet nu eenmaal lijden en kijk: amper anderhalf jaar later was ik al gelukkig op dit dakappartementje, ook al miste ik vooral de dieren en mijn groentetuin. Wat ik niet miste was het werk op het land dat nooit leek op te houden: snoeien, planten, de irrigatie onderhouden en uiteraard: de dieren verzorgen.

Met Estrella had ik een nieuwe liefde gevonden, met wie ik het flatje kon delen. Zij had hier dertig jaar geleden al gewoond, omdat het appartement eigendom was van haar vriendin Elisa, die het ooit had gekocht als uitwijkmogelijkheid voor wanneer het weer eens scheef zat tussen haar en haar man Pepe, een bekende beeldhouwer die veel werken maakte voor de stad Málaga. Bij wijze van grap zeg ik weleens dat je, als je

in Málaga met de wagen een afslag aan een rotonde mist, gegarandeerd op een sculptuur van Pepe knalt. Toen we op zoek waren naar een flat bleek Elisa de hare net te hebben gerenoveerd en mochten we er voor een vriendenprijsje intrekken.

We hadden die omineuze woensdag dus ontbeten op het dakterras, met toast en tomaat en olijfolie. Nadien namen we onze spullen om naar onze afspraak met het boekhoudkantoor te rijden, dertig kilometer verder in Torre del Mar. Ik nam mijn Royal Enfield Classic 500-motor – na mijn scheiding had ik geen auto meer – omdat we telkens weer genoten van de tocht over de N340 langs de Middellandse Zee én omdat we nog een tussenstop wilden maken om een tafeltje te reserveren bij onze favoriete strandtent, een *chiringuito*, de Alma Playa. We hadden 's middags namelijk afgesproken met radiopresentatrice Eva Daeleman, die ik enkele maanden voordien had geïnterviewd voor een documentaire. Eva was met haar man en kindje in de buurt met vakantie.

Ik draaide de parking op van de *chiringuito* en reed zoals gewoonlijk door tot op de zandweg tussen het strand en het restaurant. Ik stopte, klikte met mijn linkervoet de zijstandaard uit en zocht de berm af naar een platte steen of houten plankje om onder de standaard te schuiven zodat die niet in het rulle zand zou wegzakken. Maar de zijstandaard – in het

Spaans noemen ze dit de *pata de cabra*, de geitenpoot – gleed van de steen, zakte weg in het zand en de motor dreigde te kantelen.

Samen konden we het gevaarte weer recht krijgen. Estrella liep vervolgens naar de strandtent om de reservering voor de lunch te regelen. Intussen draaide ik op de smalle zandweg de motor terug in de tegenovergestelde rijrichting. Toen Estrella terugkwam, keek ze me bezorgd aan en vroeg of ik me wel lekker voelde. Ik voelde me prima. ‘Het lijkt wel alsof je een blaasje op je lip hebt’, zei ze bezorgd. ‘Nee, ik voel me uitstekend!’ antwoordde ik. Estrella zette haar helm weer op en sprong achterop.

Ik reed door tot aan het rode stoplicht met de N340. Estrella tikte me op de schouder en vroeg of ik zeker wel oké was. Ik raakte lichtjes geïrriteerd door haar vragen, want ik voelde me echt prima en reed gewoon door. Vijfhonderd meter verder voelde ik ineens dat de greep van mijn linkerhand op het stuur verslapte. Mijn linkerarm viel in mijn schoot en ik realiseerde me dat er inderdaad iets niet klopte. Estrella tikte me weer op de rug en vroeg me om naar de kant te gaan.

‘Je hebt een vreemde energie’, zei ze. Dat mijn linkerarm er slap bij hing, had ze niet eens gezien. Omdat er langs de weg auto’s geparkeerd stonden, bleef ik rijden. Ik durfde niet zomaar op de weg te stoppen, want

voor je het weet knalt er een verstrooide automobilist achteraan op je motor en beland je in het ziekenhuis, bedacht ik me.

Twee kilometer verder kon ik de motor parkeren bij een bushalte. Estrella stelde voor om even te gaan zitten. Ik zette twee stappen en het leek alsof ik dronken was. Ik zwalpte, maar Estrella kon me ondersteunen tot we het bankje bereikten. Aan de overkant van de weg was een apotheek en ik vroeg aan Estrella om daar hulp te halen. Ze rende naar de overkant en kwam luttele seconden later al terug met de apotheker die me aankeek en zei: *‘Ha tenido un ictus, tenemos que llamar la ambulancia.’*

Ik wist niet wat ‘ictus’ betekende, maar dat er een ziekenwagen moest worden gebeld, begreep ik meteen. ‘Zal ik Julia bellen?’ vroeg Estrella bezorgd, want ze begreep de ernst van de situatie. Dat begreep ik zelf ook en ik knikte ja. Mijn dochter Julia woont op een klein eiland aan de westkust van Schotland, waar ze was blijven hangen na haar studie Zoölogie aan de universiteit van Stirling. Estrella en Julia hadden elkaar pas enkele weken voordien voor het eerst ontmoet, toen Julia met haar Schotse vriend Louis op bezoek was gekomen.

In de verte hoorde ik de sirene van de ambulance loeien. Estrella zwaaide de ziekenwagen naar de kant

van de weg en er stapten drie dames uit: de chauffeur en twee ambulanciers. Ik probeerde recht te staan en zakte meteen door mijn knieën en viel in de armen van een van de verpleegsters. De andere twee kwamen onmiddellijk aanrennen met een brancard op wieltjes en ik werd neergelegd, vastgesnoerd en in de ambulance getakeld. Het kostte de dames moeite om mijn motorjas uit te krijgen. Later hoorde ik van Estrella dat de vriendelijke apotheker haar een lift gaf naar huis, want ze mocht niet meerijden met de ambulance, omdat dat 'te gevaarlijk' was. Geen erg geruststellende gedachte, achteraf bekeken.

Ik hoorde de ambulanciers nog zeggen dat ze me naar het Carlos Haya-ziekenhuis in Málaga zouden brengen. Goed nieuws, want dat universitair ziekenhuis staat aangeschreven als het beste van de provincie. De naam is enigszins bizar te noemen, want Carlos Haya was een gevechtspiloot van Franco die tijdens de burgeroorlog vluchtende burgers onder vuur nam en met kogels doorzeefde tijdens zijn luchtaanvallen.

In de ambulance ging bij mij het licht uit. Ik verloor het bewustzijn, al hoorde ik nog wel het monotone geluid van de sirenes. Het gehoor is het laatste wat wegvalt wanneer je je bewustzijn verliest – misschien handig om te weten, voor het geval u gaat roddelen aan het ziekbed van een kennis – al wil ik u daar uiteraard niet van verdenken, beste lezer.

Nog steeds buiten bewustzijn werd ik naar de spoedafdeling gerold, waar Estrella te horen kreeg dat ik me in kritieke toestand bevond en weleens het loodje kon leggen. Ik had een veel te hoge bloeddruk, die de dokters maar niet onder controle kregen en de scan wees uit dat er een ader diep in de hersenen was geknapt. Ik werd aan allerlei toestellen gehangen, elk met zijn eigen piepje, die van zich lieten horen als mijn lichaam weer eens een gevaarlijke grens overschreed.

Estrella moest de spoeddienst verlaten en ging alleen buiten op een bankje zitten huilen. Intussen had ze mijn dochter Julia in Schotland bereikt, die onmiddellijk een vlucht had geboekt, maar ze moest eerst nog een ferry nemen om naar het vasteland te geraken en dan een trein naar de luchthaven van Glasgow. Inmiddels verslechterde mijn toestand zienderogen, want ik ontwikkelde ook nog een ontsteking in het hersenvlies. Het was maar de vraag of ik de ochtend ging halen, aldus de neuroloog.

HOOFDSTUK 2

HALLUCINATIES IN EEN ZIEKENHUISBED

Ik lig op de afdeling Intensieve Zorgen, denk ik, want ik hoor het gepiep van machines en het af- en aanlopen van verpleegsters en verplegers. Een vrouwenstem steekt duidelijk boven alle andere uit. De vrouw heeft een rauwe doorrookte stem en een Spaans regionaal accent dat ik niet kan thuisbrengen.

Estrella en mijn dochter Julia zitten naast mijn bed, houden mijn hand vast en praten zachtjes tegen me. Beiden wijken geen seconde van mijn zijde sinds ik hier in kritieke toestand ben opgenomen. Blijkbaar ben ik al drie weken buiten bewustzijn, want er zijn complicaties geweest, ze kregen mijn bloeddruk niet onder controle, waardoor ik zelfs even klinisch dood was. Ik kan wel horen, maar het kost me moeite om mijn ogen open te doen.

‘Felix! Felix!’ hoor ik een man roepen. ‘Hij reageert niet op zijn naam’, zegt de man nu tegen Estrella en Julia. ‘Dat komt waarschijnlijk omdat hij niet Felix heet’, zegt Julia droog. ‘Felix’ is mijn tweede voornaam en de enige naam die de verpleger kan ontcijferen op zijn

papier. Van 'Alain' hebben ze hier nog nooit gehoord. In het beste geval maken ze daar 'Al-Aïn' van, zodat het lijkt alsof ik een Arabier ben.

Het is koud op de afdeling Intensieve Zorgen en het dunne laken dat me bedekt helpt daar niet tegen. Er wordt veel rondgerend en de zwetende verpleegkundigen laten daarom de deuren wagenwijd openstaan, wat voor een onaangename tocht zorgt in deze januarimaand.

In mijn slaap krijg ik nu ook merkwaardige hallucinaties. Eén speelt zich af op de grens tussen Duitsland en Oostenrijk, op een besneeuwde bergweg tijdens de Tweede Wereldoorlog. Amerikaanse troepen smokkelen gestolen kunstschaten over de Alpen. Ik vertaal voor hen naar het Duits en vraag de weg aan een herder, die op de besneeuwde alp met zijn kudde schapen voorbijkomt. De koude lucht die de afdeling Intensieve Zorgen binnenstroomt brengt de typische sneeuwkoude mee, hier aangevoerd uit de besneeuwde toppen van de Sierra Nevada.